

Любов Пшенична

Квіткая

Вчора Оксана поралася в квітнику зі своєю бабунею: згрібала вторішне листя, розпушувала землю, сипала насіння якихось незнайомих їй квітів.

Деякі пагінчики тільки витикалися із землі, тому дівчинка боялася, аби не зламати крихітних бадилінок. Проте ненароком оступилася і зламала гостру плескату рослинку.

- Дивись, аби Квіткою не розсердити. Будь обережніша!
- Яку Квіткою?
- Фею. Але нема часу розказувати. Хай краще руки попрацюють, аніж язик...

Оксанка так старалася, аж кофтинку розстебнула, хоча бабуня й застерігала, що весняному вітерцеві не можна вірити.

А сьогодні здушило горло, з'явився кашель. Довелося зав'язати на шию компрес і лягти в

ліжко.

“Весняний день – рік годує”, – так бабуся каже. Вона знову порається біля грядок. А сонце сиплеться пучками у шибки, блискітками розтрушується по хаті.

Раптом тихенько скрипнули двері. На порозі з’явилася напівпрозора жінка в голубому мереживному платті з розсипаними по ньому дрібненькими квітами. Волосся акуратно підбране і приколоте зажимами у вигляді незабудок. В руці – витончена золотиста гілочка.

- Я – Квіткая. Ходи зі мною...

“Мені не можна, я хвора”, – хотіла заперечити дівчинка, але ж не так часто доводиться бачити фею! Вірніше, Оксанка взагалі її ніколи не бачила і не зустрічала, то як могла відмовитися? Швиденько встала і пішла за дивною жінкою.

- Зустрічайте нашу гостю! – гукнула Квіткая до квітів.

І тут дівчинка побачила невеличкий будиночок, біля якого метушилися двоє солдатиків із довгими зеленими списами. Один із них розгублено крутив у руках зламаний вершок. Побачивши Оксану, він аж підскочив:

- Це ти винувата! Бач, зламала...

Дівчинці стало дуже соромно і незручно. Вона розв’язала з косички одного бантика і підійшла до вартового:

- Дай спробую полагодити. Я ж ненароком...

Перев'язаний спис із бантиком збоку став ще кращим, аніж був, отож вартіві охоче пропустили їх у дім.

- Тут живе Нарцис, – пояснила фея.

Уже в коридорі дівчинка зрозуміла, що цей чоловік має надто витончений смак. Тони стін, оригінальні квіткові букети з незмінними нарцисами і суцільні дзеркала свідчили про це.

Вибігла Маргаритка у білому чепчику і зеленому фартушку, поклонилася окремо Квіткаї та дівчинці й побігла доповідати господареві.

Нарциса довго не було. Врешті вийшов – молодий і самозакоханий юнак у світло-зеленому костюмі з білим шестипелюстковим комірцем і червоною пов'язкою, що стягувала його золотисті кучері.

- Ах! Який жаль, який жаль! Доводиться розмовляти з Вами у

такому невизначеного кольору костюмі. Ці землерийки-швеї зовсім

зіпсували мій убір... – очі в юнака були надто печальними.

- Чудесний костюм, Нарцисе! Він підкреслює Вашу юність та елегантність... А ми прийшли запросити Вас на свято в моєму замку, – поспішила на виручку Фея.

- Ах, що Ви кажете? Вам сподобався мій убір? Тоді я неодмінно одягну його.

- Не забудь: сьогодні надвечір... Надворі Оксанка запитала:

- Чому Нарцис такий сумний?

- О, це довга історія! Колись у нього закохалася водяна русалка. Але він її не любив. Русалка прокляла: хай не відповість йому взаємністю той, кого він покохає... Так і сталося. Нарцис побачив своє відображення в калюжі і закохався. Тепер – безнадійно. Але щодня видивляється в люстерко, не може намілюватися собою...

Квіткая покликала до себе червонощоких Хлопчиків-Тюльпанчиків, що їздили верхи на стеблинах поміж будинками, попросила їх:

- Попередьте пана Майора, що ми зараз до нього зайдемо...

Хлопчики поїхали, мелодійно видзвонюючи голівками, а Квіткая провела Оксанку до суворого і високого будиночка, оповитого червоною стрічкою. На ганку вже виструнчився пан Майор – підтягнутий і рум'яний,

- Добридень, пане Майоре!

- Маю за честь кланятися перед такими поважними гостями, – ледь вклонився господар.

- А ми з приємною вістю: запрошуємо Вас у Замок на свято на честь приходу оцієї дівчини,

- О, радий буду прибути! Неодмінно буду!..

І поки гості виходили з двору, Майор стояв біля дверей струнко.

В домі навпроти у сусідки Космеї висіло багато давніх світлин та афіш, старовинних підсвічників і мало не на всіх стільцях – розкиданих, легких, як пух, кольорових спідниць. Космея довго і засоромлено вибачалася, що не має, де посадити гостей, бо вона конче має вибрати найкращий убір на прем'єру.

- Чи не змогли б Ви, шановна Космеє, затанцювати сьогодні що-небудь зі своїх неповторних танців перед шановною публікою на святі в моєму Замку?

- Сьогодні? О, це буде чудесний танець, я Вам обіцяю! Ще ніколи не танцювала з таким задоволенням, – пообіцяла вона.

В сусідній будинок Оксанка заходила з острахом, тому що Квіткая попередила:

- Тобі обов'язково запропонують напиться з дороги, але не пий...

- Чому?

- Там легка отрута. Аконіти дуже насторожені і недовірливі, намагаються позбутися свідків, що потрапили без попередження у їхні помешкання. Але це – чудові і сміливі воїни. Вони знають секрет отрути і для ворогів – у ній намочують стріли...

Переступивши поріг, дівчинка побачила багато лицарів у сталевих, з фіолетовим відливом, шоломах, насунутих майже на очі. Горіли свічки, ворушилися тіні.

Не встигли привітатися, як справді два суворих вої запропонували кухлі з темною рідиною.

- О ні-ні, спасибі, ми лише на хвильку до Вас, запросити на свято, -відмовилася Квітка.

І лица у воїнів посвітлішали. Вони дуже чемно посадили гостей і детально розпитували, яке свято буде і коли, чи будуть танці і чи Оксанка бачила колись що-небудь подібне?

На прощання Аконіти пообіцяли захищати квітника від усіляких ворогів.

У скромненькому й чистому садочку на лаві сиділи засоромлена Гвоздика і високий веселий Чорнобривець, який переконував сусідку, що вони обоє надто схожі, від чого та ще більше червоніла.

Дізнавшись про свято, обоє закивали головами:

- Аякже, неодмінно прийдемо.

- А тепер ходімо до бідної Дицентри, – запропонувала фея і повернула у непримітний будиночок за кущами заячого холодку. Їх зустріла дивної краси заплакана красуня. На шиї у неї красувалося намисто із багатьох сердець, але кожне з них – розколоте надвоє.

- Вона закохана в Майора, але він про це не знає, – шепнула Оксані Квітка.

Дізнавшись про квітковий карнавал, Дицентра зраділа, а потім гірко заплакала.

- Ні-ні, не переконуйте, я не зможу бачити, як пан Майор танцюватиме з іншими. У мене не залишилось жодного цілого серця - усіх їх розколов жаль. Їй-право, не зможу бути там...

- Я подарую тобі намисто нових сердець, – сказала Квіткая.

- Добре, я подумаю... Так, я обов'язково прийду, – пообіцяла дівчина.

- Невже не можна зробити так, щоб пан Майор помітив Дицентру? – запитала пізніше Оксанка.

- Можна, але квіти занадто самолюбиві. Їм ніколи влаштовувати справи своїх сусідів – кожен зайнятий своїми власними.

“Як це погано, – подумала Оксанка. – Треба буде спробувати подружити їх”.

- Тітонько Віоло, Ви вдома? – гукнула Квіткая під її вікном.

- Вдома! – запобігливо вигукнула та і заметушилася.

- Вона завжди чекає сватів, але виставлятиме тільки рідних дочок, а нерідних заштовхає куди-небудь у закуток, ось побачиш...

Огрядна Віола у фіолетовому фартусі запрошувала в дім. Біля неї ліворуч і праворуч стояли напарфумлені і прибрані її доньки, а ззаду в простеньких вилялях сукнях стояли ще дві – нерідні. Побачивши, що женихів немає, Віола скривилася і прикрикнула на пасербиць:

- Ну, чого роти пороззявляли? Роботи у вас нема, чи що?.. Але Квітка зупинила її:

- Я всіх Ваших доньок і Вас запрошую на святковий карнавал.

- Ой, не переживу! Там же буде таке поважне товариство, а в нас іще й сукні не підготовлені, – заметушилася вона знову, а Квітка потягнула за руку Оксанку в сусідній, передостанній будиночок з якимось написом на латинській мові.

- Пеон, – прочитала дівчинка.

- Ні! Тут написано “Пеон”. Це наш відомий лікар Пеон. Саме він і допоможе тобі позбутися ангіни...

Їх зустрів блідий дідусь у чистенькому халаті, що саме записував щось у товстий журнал.

- Добридень, шановний лікарю! – привіталася Квітка.

- Чим можу бути корисним? – зняв окуляри Пеон.

- Захворіла наша гостя. Горло болить.

- Який жах! Добре, що Ви звернулися саме до мене. Ану скажи: “А-а-а!”, – розвернувся він до Оксанки. – Ого! Ось я негайно випишу краплі, а ще... Дзвонику, де ти там?..

Прибіг чемний хлопчик, вклонився всім, від чого розсипався ніжний передзвін.

- Негайно збігай до сусідки Нагідки і попроси навару, який має цілющу силу. Одразу допоможе! Ось побачите.

- Зачекай, Дзвонику! Скажи, нехай Нагідка теж приходить увечері на карнавал. Та й Ви, лікарю, обов'язково!

- Ой, ну що Ви! Я вже старий, – засоромився і так почервонів Пеон, що впізнати його було годі. Вже коли трохи заспокоївся, промовив до Квіткаї:

- А що, коли ми новинку застосуємо? Розумієш, – звернувся він до Оксанки, – зараз багато вчених застосовують фітотерапію, тобто лікують запахами квітів...

- Не може бути, - здивувалася та.

- А ось і може... – і став діставати якісь флакончики і пропонувати Оксані понюхати. Вкінці ще й повів її в оранжерею, де в різній послідовності росли знайомі й незнайомі їй квіти. Наприклад, ромашку лікарську і м'яту вона впізнала зразу.

Поки ходили поміж рослин, горло і справді перестало боліти. А ще коли сполоснула його Нагідчиним наваром...

- Ось і добре, що ти здорова, – посміхнулася Квіткая, – і рум'янци на щоках з'явилися. Я б хотіла, щоб Ви, професоре, сьогодні про це розповіли всім, а то сенсацій у нашому квітнику майже не буває.

- Я спробую, – знову засоромився Пеон.

- А ми підемо одягатися, – заспішила фея. Незабаром прийшли у просторе приміщення з великими голубими вікнами. Квіткая одну за одною стала приміряти на Оксанку сукні. Найбільше сподобалася їй білосніжна з легкими рожевими оборками. Фея пришилила у коси іще й яблуневий цвіт – вийшло дуже оригінально.

Десь поруч, у великій святковій залі, задзвеніло безліч дзвоників, і фея взяла Оксанку за руку, вивела туди.

Світло засліпило очі, а всі ахнули, побачивши перед собою маленьку фею.

Півончики вдарили бутонами по металофонах. Кручений Панич загудів у грамофон. Тюльпан вдарив чорними тичинками у дзвін...

Вибігла Космея, – легка і ніжна, – закружляла у якомусь неможливому й захоплюючому танці. Здійнявши руки, заспівала оксамитовим голосом Троянда. А тоді затанцювали всі. Гвоздику вивів задерикуватий Чорнобривець, Віоліних пасербиць запросили доблесні Аконіти, Пеон тупцював довкола низенької Нагідки. Нарцис дивився у маленьке дзеркальце і поправляв комірця. Один тільки Майор почувався розгублено. Оксанка підійшла до нього:

- Пане Майоре, чи не хотіли б Ви запросити на танець одну чудову дівчину? До речі, їй Ви принесете тільки радість таким вчинком...

- Кого Ви маєте на увазі?

- Дицентру, – показала в куток зали.

Майор попрямував туди. За хвилину вони щасливо кружляли в танці, і всі серця

Дицентри, напевно, розривалися од радості...

Потім Пеон вийшов на середину залу, прокашлявся. Вийняв 28 листків своєї дисертації і почав читати...

...В цей час рипнули двері, в кімнату зайшла бабуся.

Оксана здивовано розплющила очі.

- Ну, як твоє горло? – нахилилася над внучкою.

- Не болить. Нітрішечки не болить! – посміхнулася внучка. І це була щира правда.